

Slunecsvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Lečimírova vzpomínka - Dechberoucí!

Promiňte, co jste říkal? Zamyslel jsem se a teď mi něco spadlo do oka. Vzpomněl jsem si na svou výpravu na sever císařství. Tam jsem totiž zažil něco, co mne dost poznamenalo.

Slyšel jsem, že se někde na severu pravidelně koná soutěž pro opravdové dobrodruhy a ceny pro vítěze stojí za to. Tuto výzvu jsem si nemohl nechat ujít, a tak jsem si zabalil a vydal se na cestu.

To byl snad únor. Tak nějak jsem doufal, že do července, kdy turnaj probíhá, budu na místě. Naneštěstí bohové mi do cesty vložili mnoho úkolů, které bylo nutno splnit v rámci blaha císařství, takže na místo konání jsem dorazil v červnu, ale až příštího roku.

Místo se snad jmenovalo Soutěska hrdinů, protože zde již dávno zapomenutí dobrodruzi kdysi pobili draky, kteří ohrožovali místní kraj. Na základě jejich hrdinství bylo pojmenováno toto místo a následně pak i turnaj. Říkali tomu Dračí doupě.

Osobně v zabití draka nevidím nic těžkého, protože sám jsem jich zabil už více než deset. A ne jen ty malé hnědé, ale i rudé ohnivé a zelené plivající jed. Proto podle mne bylo jasné, kdo soutěž vyhraje.

Ubytoval jsem se v hospodě U Drtiče a nenápadně pokukoval po soupeřích.

Krom zcela neznámých dobrodruhů tu byl i Jan Krivák - známý zloděj, Jirka Almík - slavný zaříkávač, Petr Hodoňský - rytíř, co potlačil povstání pivařů, a mnozí jiní. Jejich různorodost mne donutila zjistit, v čem že se vlastně bude soutěžit.

Byl to šok. Tady nešlo o zabíjení draka! Ale o hledání nástrah, řešení strategie boje, průzkumu, úniku, logických hádanek a podobných srandiček. Nic ze zmíněného mi nedělá problémy, ale toho času. S drakem je to jasné, že? Předhodím mu nějakou tu pannu svázanou řetězem a zatímco on bude řešit, jak překonat zámek, tak já ho seknu ze zadu a je po všem. Včetně sehnání panny ani ne na dvě hodinky akce. I když v poslední době se těžko hledají panny, ale to je jiná písnička.

Nu, seděl jsem u svého korbetu a poslouchal, jak se ostatní chvástají. Když tu na hospodu padl velký stín. Do nálevny vstoupil obrovský chlap - měl přes dva metry a ramena, že sotva prošel dveřmi.

Byl to severan. Opravdu skutečný severan, takový co žije s vlky a nezná, co to je vedro. Protože z části jsem potomkem těchto lidí, mávl jsem na něj a pozval jej ke stolu.

Jazyku jsem sice nerozuměl, ale dva chytrí lidi si jednoduše porozumí. Dověděl jsem se, že je z

dálek, kde žijí zvířata, která mohou být zraněna pouze prastarými zbraněmi. Se svým psem a dalším druhem se vydal na jih, protože jeho sestru unesl bojovník jiného severského kmene.

Bohužel jeho kamarád zahrnul při pádu laviny a psa rozsápali vlci. Sám se zatoulal moc na jih a doufal, že si udělá zásobu surovin a vydá se zpět do míst, kde nejspíše ztratil stopu únosců. Soucítil jsem s ním a slíbil mu pomoc.

Zašel jsem za hospodským, domluvil ubytování pro svého obřího kamaráda a poptal se na možnost nákupu balíčků zásob. Když došlo na otázku placení, řekl jsem, že nejspíše kamarád nemá klasické mince, ale bude mít hrušky zlata či vzácných kamenů. Jen jsem zaslechl pohvízdnutí Jana Kriváka a bylo mi jasné, že ten už přemýšlí, jak ho o nějaké to zlato připravit.

Severan zrovna opravoval druhé kuře, když na mne padl spánek. Sotva jsem se došoural do postele, uslyšel jsem zesponu křik. Bral jsem schody po dvou.

Ukázalo se, že Jan Krivák napadl severana ze zadu a zranil ho. Můj kamarád měl ale dost síly, aby mu pěstí vygumoval obličej z tváře. Peter Hodoňský situace využil a šel po něm mečem. Ovšem

jedno severanovo máchnutí rozseklo meč i Hodoňského.

Kamarád popadl zbytek kuřete a vydal se za mnou. Ani na chvíli jsem nepochyboval, že spolu zachráníme jeho sestru a že si ji nejspíše vezmu za ženu.

Naše přátelství ale skončilo následujícího dne. Severan vyšel zkontrolovat koně. Ze všech stran se na něj vrhli muži. Dva tucty jich padly, ale nakonec severana ubili. Padl hrdinskou, ale zbytečnou smrtí.

Ukázalo se, že přepadení bylo výsledkem strachu. Obava z něj v nich vyvolala nenávisť, a tak se rozhodli jednat. Přitom pro ně nebyl hrozbou a nikdy by nikomu z nich neublížil.

Kdybych byl dole s ním, jistě bychom je společně přemohli, ale takhle na to byl sám a bez šance.

Zaplatil jsem jednomu přepravci a půjčil si od něj káru. Tělo dobrodruha jsem odvezl a pohřbil na kraji soutěsky. Jeho obrovský meč jsem kamenem zatloukl do země na památku hrdiny, který byl zrazen lidskou hloupostí.

Jsem si jist, že pokud se tam vydáš, místo odpočinku najdeš snadno. Já se vykašlal na celý turnaj a šel se po stopách únosců mé budoucí ženy, ale to je jiný příběh.